

RAVENSBRÜCK - PENNIG

Szám: 93.793

J e g y z ő k ö n y v

felvétetett Budapesten, 1945. július 2.án a Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság Központjában / VII., Bethlen Gábor-tér 2.szám/.

<u>Megjelenik:</u>	S z e m e r e M a g d a
<u>Született:</u>	1923. VII. 24. Budapesten
<u>Foglalkozása:</u>	bőrdiszmvés
<u>Utolsó lakhelye:</u>	Bpest, Klauzál-u. 26.
<u>Első deport. állomás:</u>	Ravensbrück
<u>Táborok:</u>	Ravensbrück: 1944.XII.2.-1945.II.5. Pennig: 1945. II.8.- III.5.

Fentnevezett a következőkről számol be:

Szüleimmel éltem együtt, meglehetősen küzdötünk a megélhetésért. 1944. november 10.-én szüleimmel együtt gettóba vittek. Elhurcoltak engem a házból szüleimmel együtt, mire visszahoztak, a lakást már teljesen kifosztva, üresen találtuk. Néhány nap múlva elvittek azután a gettóból, gyalog. Az uton enni nem kaptunk, nagyon éhezünk, minden felszerelés nélkül mentünk a téglagyárba. Hegyeshalomig gyalogoltunk, naponta mintegy 35-40 km-nyi utat tettünk meg. Ellátásunk: kétszer naponta kaptunk levest, kevés kenyeret. Nem birtuk a gyaloglást, az uton estünk össze, de a nyilasok addig ütöttek, míg vagy továbbindultunk, vagy ottmaradtunk. Nagyon sok bajtársnőm meghalt az uton, akik között sok ismerősöm is volt. Elestek az ut szélén, a nyilasok pedig agyafőbe verték őket, hogy menjenek tovább. De hogy minden teljes legyen, még vérhas és tifusz járvány is kiütött az uton. Hegyeshalomnál átvettek az SS alakulatok, ott bevaggoniroztak. 75-en kerültünk egy vagonba összezsúfolva, két hétig, míg végre - valahára elindítottak bennünket. Egymás hegyénhátán voltunk a kocsiban, sok volt a beteg, a tifuszjárvány ide is elkísért, nem volt vizünk és az egész uton csak kétszer kaptunk enni. Ravensbrückig két hétig tartott az ut, míg végre megérkeztünk, ahol azután karanténba kerültünk. Elvittek a fürdőbe, lekopasztottak és kaptunk egy nyári ruhát, egyetlen szál fehérneműt. Két héten át a földön aludtunk és csak azután jutottunk ágyhoz. Dolgozni nem kellett, ehelyett folyton appelt álltunk, sokszor öt óra hosszat is tartott az álldogálás. Itt is folyton ütöttek-verték, az ellátás nagyon silány volt, leves, 10 dkg. kenyéradag, fekete-kávé, zúlag 2 dkg. margarin, vagy wurst. Sokszor voltunk szemtanuja annak, amikor krematóriumba vittek embereket, mégpedig élő embereket.

Két hónapig tartott ravensbrücki szenvedésem, egészen február elejéig, innen azután egy kiválasztás után 700 embert Pennigbe szállítottak. Bevaggoniroztak, 65-t egy vagonba. Az ut a körülményekhez képest elég rendes volt, az ellátás is kielégítő volt az egy heti utazás alatt. Pennigbe

megérkezve, egy gyárban helyeztek el, itt kellemes meglepetésben volt részünk: asztalhoz ülhattünk végre és enni is kaptunk. Pennigből 3 km-re volt egy lager, onnan jártunk be később a gyárba dolgozni. A lager elég rendes volt, külön ágyban aludtunk, sőt takarónk is volt. A légerből jártunk be dolgozni a gyárba, napi 12 órát dolgoztunk, felváltva, tag-és nachschichtben. Az SS-nők igen rosszul bántak velünk, vertek, minden ok nélkül. Naponta 6 km utat tettünk meg oda-és vissza. Az utóbbi időben már annyira éhezünk, hogy a szemétből szedtük ki a krumplihéjat.

Pennigből az amerikai csapatok elől elszállítottak bennünket, megérkezésük előtt egy órával. Éjjel-nappal gyalogoltunk az amerikaiak elől. Nem bírtam már tovább a gyaloglást, az uton rosszul lettem, egyszerűen odadobtak az ut szélére és ott hagytak. Mikor magamhoz tértem, már teljesen besötétedett és én ott maradtam egyedül, tehetetlenül. Chemnitzből egy jószívű osztrák család megtalált, azok befogadtak, enni adtak és elszállásoltak. A jelentkező német katonának azt mondták, hogy egy óra múlva már úgy is halott leszek, ezért már nem kár. Egy ideig ott tartottak maguknál, azután átadtak egy francia lágernek, itt kaptam fürdőt, felruháztak és a legfinomabb dolgokkal etettek, de a sok koplalás után nem bírta el a gyomrom a táplálékot és nagyon beteg voltam. Élet és halál között beszállítottak a zwickau-i kórházba. Az orvosok már le is mondtak rólam, de a jó Isten velem volt és hazasegített. Mikor már jártányi erőm volt, egy cseh transzporttal utnak indultam hazafelé, autóbusszon Karlsbadig, majd vonaton Prágán, Pozsonyon át. Utközben a cseh nép minden jóval ellátott, róluk csak hálával tudok megemlékezni.

.....

Jövő terveim: Hazatérve senkit sem találtam itthon, szüleimet elvitték a gettóból, bátyámról szintén nem tudok semmit sem. Most megpróbálok dolgozni, talán sikerülni fog.

A jegyzőkönyvet felvette:

Szemere Magda s.k.

O b l a t h M a r g i t

Blath Margit

②